

Sygn. akt II Ca 882/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Alicja Chrzan

SR Kamil Majcher (del.)

Protokolant: Agnieszka Ingram-Ciesielska

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2015 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z wniosku S. Ż.

przy udziale G. K.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 19 sierpnia 2014r., sygn. akt I Ns 156/14

p o s t a n o w i a:

I. oddalić apelację;

II. oddalić wnioski uczestniczki o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego;

III. przyznać adw. J. L. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 2.214 zł, zawierającą należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt II Ca 882/14 (transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia)

Początek tekstu

[Protokolantka 00:00:06.050]

[ns 00:00:06.596]

[Przewodniczący 00:00:18.940]

Będzie ogłoszone postanowienie. Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2015 roku w Świdnicy na rozprawie sprawy z wniosku S. Ż. przy udziale G. K. o podział majątku wspólnego na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 19 sierpnia 2014 roku sygn.

akt I Ns 156/14 postanawia, w punkcie pierwszym oddalić apelację, w punkcie drugim oddalić wnioski uczestniczki o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w punkcie trzecim przyznać adwokatowi J. L. od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu kwotę 2.214 złotych zawierającą należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy, udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Proszę usiąść zostanie ogłoszone uzasadnienie postanowienia w sprawie II Ca 882/14. Proszę.

[Sędzia sprawozdawca 00:01:14.562]

Apelacja nie jest zasadna. Sąd Okręgowy podziela ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego oraz wyciągnięte z tej oceny wnioski, za wyjątkiem ustaleń dotyczących nakładów powoda na przedmiotową nieruchomość, co zwalnia z potrzeby ponownego przytaczania powołanych w uzasadnieniu Sądu Rejonowego trafnych argumentów. Podniesione w apelacji zarzuty dotyczą dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych. Wykazanie jednak przez stronę, że Sąd naruszył przepis art. 233 par. 1 Kodeksu postępowania cywilnego wymaga wykazania, że przyjęta za podstawę rozstrzygnięcia ocena dowodów przekracza granice przysługującej Sądowi w tym zakresie swobodę. Zatem skarżący powinien posługując się wyłącznie argumentami prawnymi wykazać, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w tym przepisie zasady oceny wiarygodności mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy. Skarżący w apelacji podnosząc, że Sąd Rejonowy oparł się na fałszywych zeznaniach uczestniczki, zaniżył wartość nieruchomości z kwoty 199.000 złotych do kwoty 150.000 złotych. Błędnie rozliczył poniesione przez wnioskodawcę nakłady na nieruchomość wspólną, nie uwzględnił wykonanych przez wnioskodawcę prac budowlanych polegających na remoncie muru budynku przed garażem, remoncie schodów do ogrodu i klatki schodowej do głównych drzwi budynku, wykonaniu nowych murków w ogrodzie po uprzednim wyburzeniu starych, usunięciu zacieków na balkonie oraz wad tego balkonu. Pomalowaniu balkonu, wyremontowaniu i zagospodarowaniu małej szklarni, remoncie ogrodzenia i jego wymalowaniu, oczyszczeniu w dużych szklarniach konstrukcji ze starego kitu, załatwieniu metodą gospodarczą szkła okiennego, a nadto nie uwzględnił jego nakładów z tytułu koszenia i odchwaszczania działki od 2001 roku do 2014 roku oraz nakłady z tytułu wymiany wodomierza, a także kwoty 8.632 złotych z tytułu niedbalstwa w istocie dokonuje odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie i prezentuje stan faktyczny przyjęty przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 par. 1 Kodeksu postępowania cywilnego, bowiem ocena zgromadzonego materiału dowodowego i dokonana na tej podstawie ustalenia faktyczne zostały dokonane w sposób uprawniony i brak jest podstaw do zaaprobowania poglądu apelującego co do ich nieprawidłowości, bowiem Sąd Rejonowy przeprowadził odpowiednio co do zakresu postępowanie dowodowe w szczególności dopuszczając dowód z odpisu zwykłego Księgi Wieczystej (...), opinii biegłego sądowego w celu ustalenia wartości przedmiotowej nieruchomości, protokołu oględzin nieruchomości, potwierdzenia uiszczenia opłaty w 2009 roku w kwocie 24 złote 33 grosze za wieczyste użytkowanie, zeznań uczestników postępowania, a nadto szczegółowo wyjaśnił, którym dowodom i z jakich przyczyn dał wiarę, a którym wiarygodności odmówił. Sąd Rejonowy wskazał również podstawy prawne swego rozstrzygnięcia. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy przeanalizował szczegółowo dowody w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 233 par.1 kpc i ocenił ich wiarygodność według własnego przekonania opartego o wszechstronną analizę zebranego w sprawie materiału, zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Wyprowadzone przez Sąd Rejonowy wnioski nie budzą zastrzeżeń, za wyjątkiem wniosków dotyczących poniesionych przez wnioskodawcę nakładów na przedmiotową nieruchomość. W szczególności Sąd Okręgowy podziela znajdującą oparcie w art. 233 par. 2 kpc dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę znaczenia niedopuszczenia przez wnioskodawcę do wykonania czynności mających na celu ustalenie wartości przedmiotowej nieruchomości, powołanego przez Sąd biegłego oraz oceną znaczenia niedopuszczenia przez wnioskodawcę do przeprowadzenia przez Sąd oględzin z udziałem biegłego przedmiotowej nieruchomości i wysnuł to na podstawie tej oceny wnioski, to jest ustalenie wartości przedmiotowej nieruchomości na poziomie wskazanym przez uczestniczkę postępowania oraz oddalenie wniosku wnioskodawcy o dokonanie przez Sąd wizji lokalnej tej nieruchomości na okoliczność wyrządzonych przez wnioskodawcę, wnioskodawczynię szkód w kwocie 8.632 złotych z tytułu jej niedbalstwa oraz oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu geodezji, bowiem Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył w oparciu o zeznania stron oraz w oparciu o brak zaprzeczenia przez wnioskodawcę wartości przedmiotowej nieruchomości podanej przez uczestniczkę postępowania wartość tej nieruchomości. Wskazać przy tym należy natomiast, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił na podstawie

przedłożonych przez wnioskodawcę 24 faktur, vide karta 191, 192, karta 266 koperta oraz 9 rachunków, vide karta 266 koperta, wielkość poczynionych przez niego nakładów na przedmiotową nieruchomość, bowiem powyższe faktury i rachunki są tylko i wyłącznie dowodem na okoliczność zakupów przez wnioskodawcę w latach 2006-2011 wskazanych w nich rzeczy to jest między innymi farb, rozpuszczalników, cementu, lepiku, narzędzi. Natomiast nie są one dowodem na okoliczność wartości nakładów wnioskodawcy na przedmiotową nieruchomość w rozumieniu art. 226 par. 1 Kodeksu cywilnego w związku z art. 567 par. 1 i 3 kpc, w związku z art. 688 kpc, w związku z art. 618 par. 1 kpc oraz w związku art. 46 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego według stanu i cen z chwili wydania przedmiotowej nieruchomości. Oznacza to, że uwzględnienie przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym postanowieniu połowy w powyższy sposób wykazanych przez wnioskodawcę wydatków, nie znajduje oparcia w art. 226 par.1 Kodeksu cywilnego, według którego samoistny posiadacz w dobrej wierze może żądać zwrotu nakładów koniecznych o tyle, o ile nie mają pokrycia w korzyściach, które uzyskał. Zwrotu innych nakładów może żądać o tyle, o ile zwiększają wartość rzeczy w chwili jej wydania właścicielowi. Wnioskodawca w żaden sposób nie wykazał jaką wartość mają w chwili wydania rzeczy powyższe wydatki mające na celu otrzymanie dotychczasowego standardu nieruchomości. Sąd Okręgowy mając na uwadze treść art. 384 kpc, według którego Sąd nie może uchylić lub zmienić wyroku na niekorzyść strony wnoszącej apelację w sytuacji, gdy strona przeciwna nie wniosła apelacji odstąpił od zmiany zaskarżonego postanowienia w powyższym zakresie ponad połowę kwoty 24 złotych 33 groszy stanowiącej wydatek na świadczenie publiczne i zgodnie z treścią art. 226 par. 1 kpc, zasadnie uwzględnionej przez Sąd Rejonowy jako nakład konieczny wnioskodawcy, wnioskodawcy. Z przyczyn wyżej wskazanych to jest z powodu nie wykazania przez wnioskodawcę zgodnie z art. 226 par. 1 Kodeksu cywilnego wartości poniesionych przez niego nakładów na przedmiotową nieruchomość wspólna, na chwilę wydania rzeczy nie jest zasadny zarzut apelacji nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy poniesionych przez niego nakładów na remont muru budynku przed garażem, remont schodów do ogrodu i remont klatki schodowej do głównych drzwi budynku. Na wykonanie nowych murków w ogrodzie po uprzednim wyburzeniu starych, a także nakładów na usunięcie zacieków na balkonie oraz wad tego balkonu, na pomalowanie balkonu, na wyremontowanie zagospodarowanie małej szklarni, na remont ogrodzenia jego wymalowanie na oczyszczenie w dużych szklarniach konstrukcji ze starego kitu, na załatwienie metodą gospodarczą szkła okiennego, na wymianę wodomierza. Na powyższą okoliczność nie jest wystarczający kolejny wniosek wnioskodawcy o przeprowadzenie przez Sąd Rejonowy wizji w sytuacji, gdy wnioskodawca nie dopuszcza do czynności biegłego sądowego, ale w sytuacji gdy wnioskodawca nie składa wniosku o dopuszczenie dowodu na okoliczność ustalenia wartości poniesionych na nieruchomość nakładów na dzień wydania przedmiotowej nieruchomości. Sąd Okręgowy uznał za bezzasadne zarzut apelacji nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy nakładów wnioskodawcy w kwocie 9.360 złotych na czynności polegające na koszeniu trawy i odchwaszczaniu szklarni od 2001 do 2014, bowiem mają one w rozumieniu art. 226 par. 1 Kodeksu cywilnego pokrycie w korzyściach jakie z tego tytułu wnioskodawca uzyskał, skoro mógł on użytkować trawnik w miejsce zachwaszczonego ugoru oraz mógł korzystać ze szklarni zgodnie z jej przeznaczeniem. Nie jest zasadne również zarzut apelacji naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 567 par. 1 kpc, według którego w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami Sąd rozstrzyga także o żądaniu ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym. W okolicznościach niniejszej sprawy skoro strony zawarli związek małżeński w lipcu 1975 roku i w czasie trwania tego małżeństwa małżonkowie wybudowali w roku 1976 przedmiotową nieruchomość, to nie jest wystarczającym dowodem na okoliczność budowania tej nieruchomości ze środków pochodzących z majątku odrębnego wnioskodawcy nabytego przed zawarciem tego związku, jego twierdzenie, że posiadał on kwotę 100.000 złotych przed denominacją z tytułu sprzedaży pawilonu handlowego w L., kwotę 16.000 przed denominacją z tytułu zlikwidowanej w dniu 1 lutego 1974 roku polisy ubezpieczeniowej, kwotę 130.000 przed denominacją z tytułu sprzedaży samochodu marki F. (...), kwotę 80.000 złotych przed denominacją stanowiącą darowiznę matki, kwotę 520.000 złotych przed denominacją z tytułu jak to określił oszczędności zgromadzonych podczas prowadzenia smażalni w L., bowiem nie przedstawił wnioskodawca poza gołosłownym twierdzeniem dowodu na okoliczność posiadania powyższych kwot w dacie zawarcia związku małżeńskiego w 1975 roku. Sąd Rejonowy ustalając wysokość wynagrodzenia uczestniczki od dnia 1 stycznia 1976 roku do dnia 31 maja 1990 roku oraz wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy za okres od 20 kwietnia 1977 roku do 9 lutego 1990 roku oraz ustalając wysokość zaciągniętego przez małżonków kredytu na budowę przedmiotowej nieruchomości, zasadnie oddalił wnioski dowodowe wnioskodawcy zawarte w jego piśmie procesowym z dnia 2 czerwca 2014 roku vide karta 1215-1220, bowiem zostały one zgłoszone na okoliczność faktów nie mających istotnego

znaczenia w sprawie, to jest zatrudnienia wnioskodawcy i jego przychodów w latach 1972-1977 ustalenia czy matka wnioskodawcy była członkiem Cechu (...), czy zgłosił on fakt zatrudnienia uczestniczki postępowania w smażalni w L.. Sąd Rejonowy zasadnie również zgodnie z treścią art. 235 Kodeksu postępowania cywilnego ustalając zasadę bezpośredniości postępowania dowodowego przed Sądem orzekającym oddalił wnioski wnioskodawcy zawarte w powyższym piśmie procesowym z dnia 2 czerwca 2013 roku o dopuszczenie dowodu z akt sprawy I Ns 485/87 oraz akt sprawy I Ns 238/06, bowiem wnioskodawca nie wskazał konkretnych dokumentów znajdujących się w tych aktach będących dowodem na okoliczność faktów mających istotne znaczenie w sprawie. Tak też się wypowiada Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 1997 roku w sprawie sygn. akt I CKN 42/96. Sąd Rejonowy mając na uwadze powyższe okoliczności, a nadto fakt, że strony zaprzeczały sobie nawzajem w zakresie posiadanych środków zgromadzonych przez każdą z nich przed zawarciem małżeństwa, czy też posiadanych zobowiązań, a ponadto fakt, że wnioskodawca nie udowodnił by uczestniczka postępowania w sposób uporczywy lub rażąco nie przyczyniała się do powstania majątku stron, trafnie ocenił według własnego przekonania opartego o wszechstronną analizę zebranego w sprawie materiału, zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, wiarygodność przedłożonych przez wnioskodawcę dowodów na okoliczność nierównych udziałów stron w majątku wspólnym. Wyprowadzony przez Sąd Rejonowy wniosek, że wnioskodawca nie przyczynił się w większym stopniu do powstania majątku wspólnego nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Zatem z przyczyn wyżej wskazanych Sąd Rejonowy nie naruszył art. 43 par. 2 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Sąd Okręgowy nie odniósł się do zarzutu apelacji naruszenia przez Sąd Rejonowy zasad współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 Kodeksu cywilnego, bowiem apelujący nie wskazał w uzasadnieniu jaką zasadę Sąd Rejonowy naruszył. Odnosząc się do zarzutu apelacji niestarannego protokołu z rozprawy z dnia 5 sierpnia 2014m roku, polegającego na tym, że wnioskodawca co innego mówił, a Sąd co innego protokołował oraz do zarzutu odebrania przez Sąd prawa głosu wnioskodawcy w składanych zeznaniach, a tym samym pozbawienia możliwości uczestnictwa na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2014 roku, wskazać należy, że pełnomocnik powoda złożył zastrzeżenia do protokołu z dnia 5 sierpnia 2014 roku w trybie art. 162 kpc, tylko i wyłącznie co do oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosków dowodowych zawartych w piśmie procesowym wnioskodawcy z dnia 2 czerwca 2014 roku vide karta 1257-1261. Zatem z uwagi na brak zastrzeżeń wnioskodawcy zgłoszonych w trybie art. 162 kpc, co do sposobu protokołowania zeznań wnioskodawcy Sąd Okręgowy uznał powyższe zarzuty za bezzasadne. Dodać należy że przewodniczący w osobie sędziego Sądu Rejonowego w Wałbrzychu nie wydał zgodnie z treścią art. 160 kpc zarządzenia w przedmiocie wniosku wnioskodawcy z dnia 20 sierpnia 2014 roku o sprostowanie protokołu z rozprawy z dnia 5 sierpnia 2014 roku vide karta 1270, co stanowi istotne naruszenie powyższego przepisu. Jednakże z uwagi na to, że powyższy wniosek o sprostowanie protokołu dotyczył wysokości kwoty uzyskanej ze sprzedaży samochodu marki F., wysokości otrzymanej od matki kwoty, wartości polisy (...) w miesiącu lutym 1974 roku, wartości odrębnego majątku wnioskodawcy to jest twierdzeń wnioskodawcy, których nie poparł on żadnym dowodem na okoliczność posiadania powyższych kwot w dacie zawarcia związku małżeńskiego w 1975 roku Sąd Okręgowy uznał, że powyższe uchybienie Sądu Rejonowego nie miało wpływu na wynik sprawy. Sąd Rejonowy również nie naruszył art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, bowiem orzekł o tych kosztach zgodnie z art. 113 ust. 2 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego w istocie doręczenia wnioskodawcy, a nie wydania przez Sąd Rejonowy postanowienia z dnia 19 sierpnia 2014 roku bez potwierdzenia zgodności odpisu z oryginałem, Sąd Okręgowy informuje, że pełnomocnik wnioskodawcy może zgłosić się do Sądu Rejonowego z tym postanowieniem z wnioskiem o potwierdzenie zgodności tego odpisu z oryginałem. To wszystko w sprawie, dziękuję za uwagę.

[koniec części 00:19:57.382]